

изпитваше необикновенъ страхъ отъ Джини и не снемаше очи отъ нея. Тази малка маймунка бѣше отишла до решетната преграда, която раздѣля две съседни помѣщения — съ явното намѣрение да открадне отъ съседа си единъ бананъ. И толкова се бѣ увлѣкла, че бѣ забравили страхътъ си отъ Джини и не обръщаше внимание, какво става наоколо. Джини се промъкна и застана надъ крадливото маймунче и ржцетъ ѝ се надвесиха надъ гърба му. Безъ да подозира нѣщо, маймунчето продължаваше да се опитва да вземе банана. По едно време то го достигна, но не можа да го вземе съ ржка, а пхна малкиятъ си прѣстъ въ него, следъ това го примъкна и го изсмука съ голѣма наслада. Когато погледна назадъ, видѣ, че е въ ржцетъ на своя най-страшенъ врагъ.

Ужасъ мина презъ него, нададе страшенъ крясъкъ и се опита да пропълзи къмъ единъ отъ жглитъ на кафеза. Джини, обаче, за голѣма изненада и радост на главния надзирателъ, застана мирно, подигна само ржката си нагоре, разсмѣ се и остави жертвата си да отmine.

„Добре“, каза той, „това решава въпроса. Сега вече зная, че тя нито е страхлива, нито пъкъ жестока. Изобщо, тя не е зла маймуна. Била е малтретирана, но е останала съ добро сърдце. Нѣма да се мине и месецъ, и тя ще бжде достъпна“.

Той продължи да прилага стариятъ си изпитанъ начинъ — да не я плаши, бавно да се движи, по-често да я посещава и тихо да ѝ говори. Въ началото тя скачаше къмъ желѣзнитъ прѣчки съ заплашителни жестове; но като забележи, че отъ това нищо не излиза, тя, следъ нѣколко дни, се отказа отъ това срѣдство като безцелно,